

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119357344
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6119357344.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného splnomocnencom Remedium legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: Y. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B., A. T. XXXX/XX, o zaplatenie 670,37 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 30. novembra 2020, č.k. 17Csp/26/2020-83, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a závislom výroku III. r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 350 Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 18.12.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a určil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 4,42% (výrok III.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa domáhal na žalovanom zaplatenia sumy 670,30 Eur s 5% ročným úrokom od 18.12.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania a to žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica titulom nedoplatku zo zmluvy, ktorú uzavrel žalovaný s právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s.. Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz, sp.zn. 11Up/1073/2019, ktorý sa však nepodarilo žalovanému doručiť. Žalobca oznámil, že navrhuje pokračovať v konaní na miestne príslušnom súde, preto bol platobný rozkaz zrušený a vec postúpená Okresnému súdu Trnava, ktorý vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 297 veta druhá CSP, vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a verejne vyhlásil bez nariadenia pojednávania v zmysle § 219 ods. 3 CSP rozsudok. Vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a žalovaný uzatvorili dňa 05.05.2014 Zmluvu o splátkovom úvere č. 5112641497, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 350 Eur, pričom celková čiastka spojená s úverom mala predstavovať sumu 460,74 Eur pri výške mesačnej splátky 19,21 Eur v počte splátok 24, s ročnou úrokovou sadzbou 22,90 %, RPMN vo výške 30,23 % a priemerná RPMN vo výške 32,03 %. Slovenská sporiteľňa, a.s. na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 18.12.2018 postúpila pohľadávku na žalobcu. Slovenská sporiteľňa, a.s. listom zo dňa 25.11.2016 vyzvala žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 115,26 Eur najneskôr do 15 dní. Následne listom zo dňa 24.01.2017 oznámila mimoriadnu splatnosť pohľadávky z nesplateného úveru ku dňu 29.12.2016. Žalovaný neuhradil zo zmluvy o úvere žiadnu platbu. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 657, § 52 Občianskeho zákonníka, podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a podľa § 517 ods. 2 a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žaloba je dôvodná čiastočne. Zmluvný vzťah účastníkov založený na základe predmetnej zmluvy o pôžičke spadá pod úpravu Zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere však neobsahuje náležitosť požadovanú zákonom č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia

zmluvy. Nie je v zmluve v zmysle § 9 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch uvedený pravdivý údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. V zmluve sa uvádza, že táto je 30,23%. Podľa výpočtu vykonaného súdom pri výške poskytnutého úveru 350 Eur, v počte splátok 24 a mesačnej splátky vo výške 19,21 Eur sa RPMN rovná 32,35%. V zmluve je nesprávne teda uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Zmluva tiež neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Za splnenie tejto povinnosti nemožno považovať uvedenie adresy sídla právneho predchodcu žalobcu v záhlaví zmluvy v rámci jej ďalších identifikačných údajov. Tieto údaje vyplývajúce z výpisu z obchodného registra len umožňujú identifikovať právneho predchodcu žalobcu nezameniteľným spôsobom ako poskytovateľa úveru žalovanému. Z ust. § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ nevyplýva, že by adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, mala byť totožná so sídlom tohto subjektu. V prípade žalobcu pôsobiaceho na území celého Slovenska nie je zrejmé, na ktorej adrese môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Navyše zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 jednoznačne odlišuje obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa písm. b), teda obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, a podľa písm. c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Takže z uvedeného vyplýva, že zmluva musí obsahovať obe uvedené náležitosti. Rovnako tiež chýba v zmluve obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a to doba trvania zmluvy, ktorá musí byť určená presným nezameniteľným údajom. Zmyslom tohto ustanovenia je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené nenahrádza ani údaj uvedený v informáciách o spotrebiteľskom úvere, kde je uvedené, že zmluva je uzatvorená na dobu určitú, a to na dobu úverového vzťahu, do vyporiadania všetkých záväzkov. Toto ustanovenie vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej doby trvania zmluvy, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem doba trvania zmluvy a pojem termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Navyac z predložených listinných dôkazov pripojených k žalobe nie je preukázané, že pri poskytnutí úveru konal právny predchodca žalobcu s odbornou starostlivosťou, resp. že z jeho strany neprišlo k porušeniu povinností v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko v zmluve neboli splnené základné náležitosti, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Nebolo sporné, že žalovanému bola z titulu úveru poskytnutá čiastka 350 Eur. Z tejto sumy neuhradil žiadnu čiastku, preto je povinný uvedenú sumu žalobcovi vrátiť a to spolu s úrokom z omeškania, ktorého zákonná výška je 5,00 % ročne. Žalovaný sa dostal do omeškania dňa 19.12.2018, preto mu súd od tohto dátumu priznal úrok z omeškania vo výške 5,00 % z priznanej istiny 350,00 Eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol a to v časti uplatnenej istiny vo výške 320,37 Eur (670,37 Eur - 350,00 Eur) a k nej prislúchajúceho príslušenstva. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, čl. 4 a čl. 17 CSP. Vychádzal z rozhodnutia vo veci samej, keď v danom prípade hrubý úspech žalobcu predstavuje 52,21% a hrubý úspech žalovaného 47,79%, teda čistý úspech žalobcu vo veci predstavuje 4,42%, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 4,42%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalobca a to vo výroku II., ktorým žalobu čiastočne (o zaplatenie sumy 320,37 Eur s príslušenstvom) zamietol z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd v predmetnej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP a dokazovanie vykonal oboznámením listinných dôkazov predložených žalobcom. Žalobca zastáva názor, že toto ustanovenie je potrebné vykladať tak, že ak žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu a rovnako podľa názoru súdu sú tieto tvrdenia preukázané, tzn. skutkové tvrdenia neboli sporné, potom súd žalobe vyhovie bez nariadenia pojednávania. Ak skutkové tvrdenia sú sporné, resp. súd nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie súdu teda vychádza z nesprávneho procesného postupu. Poukázal na ust. § 171 ods. 1 CSP, § 181 ods. 2 CSP. V danom konaní súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov. Na základe toho odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 24Co/124/2018, sp.zn. 24Co/169/2019, Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 5Co/321/2019. Má za to, že pokiaľ mal súd pochybnosti o akejkoľvek skutočnosti uvádzanej vo svojom rozhodnutí, potom mal žalobcu vyzvať na vyjadrenie sa k týmto skutočnostiam, prípadne nariadiť vo veci pojednávanie a v rámci predbežného právneho posúdenia

prezentovať takúto skutočnosť ako spornú, v dôsledku čoho by žalobca mohol využiť ďalšie prostriedky procesného útoku a sporné skutočnosti preukázať. Keďže súd takto nepostupoval, žalobca sa až z napadnutého rozsudku dozvedel, že súd vníma viaceré skutočnosti ako sporné a nemal žiadny dôvod na ďalšiu procesnú aktivitu a doplnenie dokazovania v tomto smere. Keďže skutkové tvrdenia žalobcu neboli protistranou v celom konaní popreté, ani spochybnené, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia. Žalovaný bol v konaní pasívny, nepredložil žiadne dôkazy alebo iné tvrdenia spochybňujúce nárok žalobcu. Preto je potrebné všetky skutočnosti uvedené v žalobe a v podaniach žalobcu považovať za nesporné. Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu Košice, sp.zn. 11Co/295/2019, Krajského súdu Banská Bystrica, sp.zn. 11CoCsp/45/2020, Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 9CoCsp/43/2020. Svoje odvolanie žalobca ďalej odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Pokiaľ sa týka konania právneho predchodcu žalobcu s odbornou starostlivosťou, tak súd v priebehu konania vlastnou činnosťou rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím prelomil skutkové tvrdenia samotných strán sporu, ktoré bolo potrebné považovať za nesporné. Súd svojím postupom de facto vyhľadával v mene slabšej strany sporu dôvody pre zamietnutie nároku žalobcu a na tento účel dokonca popieral skutkové tvrdenia strán sporu, čo považuje žalobca za neprípustný zásah do práva na nezávislý a nestranný súd. Ani samotný žalovaný nespochybňoval v čase uzavretia zmluvy svoju schopnosť splatiť poskytnutý úver, na základe čoho je záver súdu o nedostatku odbornej starostlivosti právneho predchodcu žalobcu pri posudzovaní schopnosti žalovaného splatiť úver, neprijateľný. Sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti z tohto dôvodu súdom prvej inštancie je neopodstatnená. Nakoľko žalovanému nebol poskytnutý taký úver, pri ktorom by sa od priemerného spotrebiteľa nedalo očakávať, s ohľadom na nízku výšku splátky 19,21 Eur, či doby poskytnutia splatenia úveru do 24 mesiacov, neplnenie zmluvných podmienok s ním spojených. Pokiaľ sa týka adresy veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, súd tu aplikoval nesprávnu právnu úpravu ZoSÚ, pričom znenie tejto právnej úpravy nekorešponduje s právnu úpravou ZoSÚ platnou a účinnou v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy ku dňu 05.05.2016, čo samo o sebe zakladá nepreskúmateľnosť predmetného súdneho rozhodnutia. Navyše názor súdu, že žalovaný si nebol dostatočne vedomý u koho si reálne môže uplatniť reklamáciu, považuje žalobca za absurdný, nakoľko je zrejmé, že toto právo si mohol uplatniť priamo u veriteľa v ktorejkoľvek jeho pobočke. Čo sa týka náležitosti nesprávne uvedenej RPMN, tak v zmysle ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, sa RPMN vypočítala podľa vzorca, kde po prepočítaní na percentá po zaokrúhlení vyjde RPMN vo výške 30,23%. Zmluva teda obsahom spĺňa všetky náležitosti. Žalobca považuje preto postup súdu za neprípustný, svojvoľný a v rozpore so zásadou rovnosti strán sporu. Navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť, žalobe vcelku vyhovieť, priznať žalobcovi nárok na náhradu trov prvoištančného i odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. rozsudok zrušiť v napadnutej časti a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP á contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 17Csp/26/2020 je určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 670,37 Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 18.12.2018 do zaplatenia titulom nedoplatku zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 05.05.2016 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovaným.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu vo zvyšku a to o zaplatenie sumy 320,37 Eur s 5% ročným úrokom od 18.12.2018 do zaplatenia zamietol z dôvodu, že úver posúdil ako bezpoplatkový a bezúročný pre absenciu obsahových náležitostí zmluvy.

7. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca podal na Okresný súd Banská Bystrica návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní, keď sa domáhal na žalovanom zaplata sumy 670,37 Eur s 5% ročným úrokom od 18.12.2018 do zaplata titulom nedoplatku zo zmluvy o splátkovom úvere, ktorú uzavrel žalovaný ako dlžník s právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom dňa 05.05.2016. K návrhu doložil listinné dôkazy a to zmluvu o postúpení pohľadávky zo 17.12.2018, prílohu k zmluve z ktorej vyplýva zostatok pohľadávky v sume 670,37 eur, zmluvu o splátkovom úvere z 5.5.2016, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, informáciu o RPMN, splátkový kalendár, výzvy Slovenskej sporiteľne na úhradu a o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, VOP Slovenskej sporiteľne, a.s. účinné od 1.1.2015. Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal platobný rozkaz v súlade s návrhom, ktorý sa však nepodarilo žalovanému doručiť, preto bol zrušený a vec bola Okresným súdom Banská Bystrica postúpená Okresnému súdu Trnava, ktorý vydal platobný rozkaz v súlade s návrhom, ktorý sa však opätovne nepodarilo žalovanému doručiť, preto bol uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 17.08.2020, č.k. 17Csp/26/2020-73 zrušený. Uznesenie o zrušení platobného rozkazu bolo žalovanému doručené podľa § 116 ods. 2 CSP zverejnením oznámenia. Následne súd prvej inštancie vytýčil vo veci termín verejného vyhlásenia rozsudku na deň 30.11.2020, ktorý termín oznámil vyvesením na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu podľa § 219 ods. 3 CSP. Žalobcu vyzval, aby do termínu verejného vyhlásenia rozsudku zaslal súdu prehľad splácania splátok žalovaným do postúpenia pohľadávky. Výzva bola doručovaná e-mailom dňa 27.11.2020 a listinne bola doručená právnomu zástupcovi žalobcu dňa 3.12.2020, teda po termíne verejného vyhlásenia rozsudku. Dňa 30.11.2020 súd prvej inštancie verejne vyhlásil rozsudok, ktorým sčasti žalobe vyhovel a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. Prvá časť a podstatná odvolateľových námietok je založená na tvrdení, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže súd žalobu vo zvyšku zamietol bez nariadenia pojednávania. Urobil tak napriek tomu, že žalovaný sa žiadnym spôsobom nevyjadril a dôvodnosť uplatneného nároku nenamietal. Avšak súd považoval nárok žalobcu v zamietnutej časti za nepreukázaný bez toho, aby vytvoril žalobcovi zákonný priestor na doplnenie dôkazov, ktoré by vyvrátili alebo potvrdili pochybnosti súdu o dôvodnosti jeho nároku, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces.

9. Podľa § 297 písm. b) CSP, pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 Eur.

10. Zákon neustanovuje čo treba rozumieť pod jednoduchým právnym posúdením, pričom ide o čisto subjektívny pojem. Posudzujúcim subjektom toho, čo je jednoduché právne posúdenie, je konajúci súd. Strany svojimi akokoľvek rozdielnymi a zložito sa javiacimi písomnými vyjadreniami právneho posúdenia nemôžu do konania priviesť prvok, ktorý by súd v prípade jeho presvedčenia o jednoduchosti právnej otázky presvedčil o tom, že o takúto otázku nejde. Na druhej strane splnenie druhého kritéria spočívajúceho v tom, že tvrdenia strán nie sú sporné, celkom závisí od procesných úkonov žalovaného. Nespornosť tvrdení je skôr pojmom dôležitým pre hodnotenie vykonaného dokazovania a zistenia skutkového stavu. Zavedenie tohto pojmu ako kritéria pre nenariadenie pojednávania je na hrane prípustného odchýlenia sa od zásady bezprostrednosti a ústnosti, keďže jediným možným výkladom tohto pojmu možno dospieť k záveru, že skutkové tvrdenia možno považovať za nie sporné v tom prípade, ak sa žalovaný v lehote stanovenej súdom podľa § 167 ods.2 CSP k žalobe nevyjadril, resp. vyjadril takým spôsobom, že skutkové tvrdenia žalobcu žiadnym spôsobom nespochybnil.

11. Spravodlivým prejednaním veci je také súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v článku 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi (strane sporu) znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

12. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie svojim postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pochybenie súdu spočíva v tom, že žalobu čiastočne zamietol bez pojednávania, hoci žalobca

nemal žiadnu vedomosť, že by niektoré skutkové tvrdenia medzi stranami boli sporné, pretože v danom prípade sa žalovaný k veci vôbec nevyjadril a súd svoj názor v konaní pred vydaním rozhodnutia neprezentoval ani v rámci prípadného predbežného prejednanie sporu (§ 171 ods. 1 CSP), ani vo veci nevytýčil pojednávanie, na ktorom by umožnil žalobcovi právne argumentovať a rozhodnutie súdu ovplyvniť. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nemal žiadnu vedomosť poznať názor súdu a prípadné jeho pochybnosti ohľadom presvedčivosti žaloby, v dôsledku čoho nemohol účinne realizovať procesné práva, ktoré mu podľa zákona prislúchajú. Nemal možnosť ani žiadny dôvod prípadné súvislosti súdu vysvetliť a nemal možnosť ani žiadny dôvod produkovať dôkazy na podporu svojich tvrdení, ktoré nepovažoval za sporné a preto rozhodnutie súdu o čiastočnom zamietnutí jeho žaloby môže byť pre neho prekvapivé.

13. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b) zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude súd prvej inštancie postupovať v zmysle zákona, teda v prípade, že skutkové tvrdenia bude považovať za nesporné vo veci, môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania podľa § 297 písm. b) CSP, pokiaľ však dospeje k opačnému záveru, nemôže žalobu zamietnuť bez nariadenia pojednávania ale musí oboznámiť strany so spornými a nespornými skutočnosťami, dať priestor stranám na to, aby podľa toho predniesli prostriedky procesného útoku a obrany. Následne súd takto uplatnené prostriedky posúdi, vykoná prípadne ďalšie navrhnuté dôkazy, tieto vyhodnotí v zmysle § 191 CSP a vo veci opätovne rozhodne. Svoje závery v novom rozhodnutí odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP a zároveň rozhodne aj o trovách prvoinštančného i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

14. Uvedené uznesenie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).